

[Gunnar Fog-Petersen.]

Krav er saa paaholdende og tilbageholdende, som han er.

Der er blevet anket over, at Staten stadig har store Overtræk i Nationalbanken, og man har derom brugt almindelige Vendinger som, at dette ikke kunde blive ved at gaa, at det var uheldigt, o. s. v., men ingen har paavist, hvorfor det ikke kunde blive ved at gaa paa den Maade, ej heller hvori det uheldige særlig bestod. Jeg ser ikke, at det er saa betænkeligt, som man har villet gøre det til. En saa stor Forretning, som Staten efterhaanden er blevet, maa dog nødvendigvis have en Kassekredit, den kan trække paa, naar dens Indtægter ikke falder saa regelmæssigt som dens Udgifter. Det er muligt, at dette Forhold til Nationalbanken har en noget for tilfældig Karakter, og at det bør fastlægges under en eller anden Form, men jeg tror ikke, man kan fastholde den Opfattelse, at Staten ved Optagelse af Laan — derunder ogsaa kortfristede, indenlandske Laan, Statsgældsbeviser — helt skulde kunne undvære en løbende Kredit.

Saa har jeg endelig en enkelt Bemærkning at gøre af mere almindelig Karakter. Den gælder et Forhold, som jeg tidligere har haft Lejlighed til at berøre, men som man stadig, synes jeg, viser for ringe Opmærksomhed fra Statsmagtens Side. Det er vedrørende den Del af Landets Borgere, som uddannes paa Statens Bekostning og tjener deres Lønninger i det frie Erhverv. Jeg tænker paa den lange Række af Læger, Sagførere, Dyrslæger, Landinspektører, Tandlæger, Ingeniører, Farmaceuter, Arkitekter, og der er maaske flere endnu. Disse Medborgere staar alle i en betydelig Gæld til Staten som saadan. Staten og Statens Borgere i Almindelighed paatager sig store Ofre til deres Specialuddannelse, naturligvis med det Formaal for Øje, at denne Specialuddannelse til Gengæld skal komme Samfundet til gode, og under saadanne Former, som kan billiges af den i Samfundet almindeligt herskende Opinion. Saaledes er det ganske sikkert ogsaa i de allerfleste Tilfælde. Jeg misunder ingen af disse Medborgere de Penge, de tjener ved dygtigt Arbejde, faglig Kunnen og god Organisation, men Organisationen kan jo antage saa stærke Former, at Staten maa have sin Opmærksomhed henvendt derpaa. Og den antager Former, som der er Grund til at være særlig betænkelig ved, naar den tager Sigte paa ud fra faglige Hensyn at begrænse Adgangen til disse Fag. Dette er nemlig hverken en Opgave for Lederne af

de Institutioner, der her kan være Tale om, eller for de paagældende Organisationer. Hvis der skal foretages en Begrænsning af Uddannelsen inden for de Fag, jeg har nævnt, er dette en Sag, der alene vedrører Regering og Rigsdag, og det bør fra Regeringens og Rigsdagens Side tilkendegives Styrrerne af de Statsinstitutioner, der uddanner disse Folk, saavel som Lederne af Organisationerne, at saaledes er det, og saaledes skal det vedblive at være. Jeg tænker her navnlig paa de Regler, der er fastsat for Adgangen til Tandlægeskolen, som er saa snævre og trukket saa skarpt op, at de kun kan begrundes ud fra et strengt organisationsmæssigt Ønske om ikke at faa for mange Konkurrenter ud paa Markedet. Men Forholdet mellem Publikum og de Borgere, her er Tale om, er jo ikke saaledes, at man kan sige, at al Konkurrence burde udelukkes. Jeg er vel klar over, at Konkurrencen mister sin Magt, naar Organisationen er i Orden, men her er det, jeg mener, der er en Samfundsopgave, som man ikke helt kan vise fra sig, og jeg vil henstille til den højtærede Undervisningsminister, hvis han deler de Betragtninger, jeg her gør gældende — hvad jeg skulde være tilbøjelig til at tro han gør —, at have sin Opmærksomhed henvendt paa de Bestemmelser, der er fastsat om Adgang til Tandlægeskolen. De trænger sikkert til at ses efter.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Finanslovsforslaget til hurtig Vedtagelse i uændret Skikkelse.

Finansministeren (H. P. Hansen): Jeg takker samtlige Ordførere for den venlige Modtagelse, de har givet Lovforslaget. De af de ærede Ordførere fremsatte Udtalelser giver mig ikke Anledning til mange Bemærkninger.

Den ærede Ordfører for Venstre (Hauch) talte om, at det, der har karakteriseret det nuværende Finansstyre, er de meget store Overtræk i Nationalbanken. Ja, det er rigtigt, at der i de sidste Aar har været Tider, hvor dette Overtræk har været betydeligt, men det skyldes den Omstændighed, at vi i de sidste to Aar ikke har optaget noget Statslaan, til Trods for at vi i disse Aar har maattet afholde betydelige Beløb paa § 26. Jeg nævnte dette Forhold ved Forelæggelsen og henviste til, at man i 1934, da man optog et Statslaan paa 85 Millioner til Dækning af Udgifter, der paa det Tidspunkt var afholdt, ikke naaede videre end til, at man ved Regnskabsaarets Afslutning havde et Minus i Kontantkassebe-